

SASKIA M.N. OUDSHOORN

BREEKBAAR

geluk

Geluk-serie
DEEL 2

Eerder verschenen van Saskia M.N. Oudshoorn bij
Zomer & Keuning:

Geluk-serie:

Recept voor geluk

Breekbaar geluk

Grenzeloos geluk

Liefde in Milaan-serie:

Toeval bestaat niet

Loes, Luca en Liz

Casa dell' Amore

Foodtruck Fiësta-serie:

In de ijskast

Een ijskoude klus

Meisje met het ijsje

Saskia M.N. Oudshoorn

Breekbaar geluk

Geluk-serie – deel 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020546187

NUR 340

2021, Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2019 Saskia M.N. Oudshoorn

Breekbaar geluk is gebaseerd op de gelijknamige uitgave die in 2021 verscheen bij Kobo Originals.

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

www.saskiaoudshoorn.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Terugblik *Recept voor geluk*

De 24-jarige Liv werkt onder toezicht van een opdringerige manager – Willem de Wilt – in de keuken van een groot hotelketen: Van der Arend. Ze maakt lange dagen en het werk is eentonig; ze kan niets van haar creativiteit kwijt in het gebak dat ze dag in dag uit op basis van exact hetzelfde recept moet maken. Laurens is kok in het hotel en de twee raken goed bevriend.

Wanneer ze op een regenachtige middag samen met haar vriend Onno langs een verwaarloosd winkelpand in de binnenstad slentert, komt haar droom van een eigen patisserie opeens weer in alle hevigheid opzetten. Onno heeft zijn bedenkingen, maar Liv besluit de sprong te wagen en ondertekent impulsief het huurcontract. Al snel komt ze erachter dat een eigen zaak beginnen heel wat voeten in de aarde heeft. De hulp die ze krijgt van Matthew – kinderarts en de handige en vooral knappe zoon van Jacob Nienhuis, de huurbaas – is daarom meer dan welkom. Maar zijn aanwezigheid zorgt er ook voor dat Livs relatie met Onno steeds meer onder druk komt te staan.

Matthew heeft een jongere zus, Sara, die het syndroom van Down heeft. Sara woont in een gezinsvervangend tehuis en is ook gek op bakken. Als Livs Lekkernijen eindelijk open is, komt ze regelmatig langs.

Er wordt in het dorp waar ze wonen een bakwedstrijd uitgeschreven: Heel Zuid-Holland Bakt. Livs beste vriendin Kate haalt haar over om mee te doen. Onverwachts doet Sara ook mee en beiden komen uiteindelijk in de finale.

Sara heeft per ongeluk een fout gemaakt in het recept van haar appeltaart. Liv ruilt haar taart om met die van Sara en daardoor wint Sara de wedstrijd. Liv wordt tweede en grijpt naast het prijzengeld: tienduizend euro! Die kon ze juist zo goed gebruiken om het oude pand en de tuin verder op te knappen.

Als Matthew Liv komt ophalen om mee naar het feest te gaan, bekent hij verliefd op haar te zijn en belanden de twee tussen de lakens.

Tijdens de feestavond na de bakwedstrijd drinkt Onno, de ex van Liv, veel te veel in zijn woede en frustratie om het stranden van zijn relatie met Liv. Hij geeft Jacob Nienhuis de schuld ervan: als hij Liv het pand aan de Voorstraat niet zo goedkoop te huur aangeboden had, was dit allemaal niet gebeurd en zouden Liv en hij naar zijn idee nog gewoon samen zijn. Derek, de vriend van Kate en Onno's beste vriend, probeert hem te kalmeren.

Proloog

Liv

Slechts een meter of tien van ons verwijderd zag ik hem staan. Het was hartstikke druk in de feesttent, maar in zijn directe omgeving bevonden zich weinig mensen. Onno kneep zijn ene oog een beetje toe en staarde in de beker. Zo te zien zat er niet eens voldoende meer in om de moeite te nemen de kunststof festivalbeker nog een keer naar zijn mond te brengen. Ik wist dat het festivalbier in de tent niet kon tippen aan wat hij normaal tijdens een avondje in de kroeg drinkt, maar toch was de beker vol muntjes die Derek en hij sinds het begin van de avond op de statafel hadden staan al snel geslonken tot een enkel plastic schijfje.

Uit mijn ooghoeken – ik wilde niet dat hij zag dat ik hem angstvallig in de gaten hield – zag ik dat hij de beker met een klap op de provisorisch gebouwde bar zette. Een ongemeende glimlach krulde om zijn lippen. Mijn hart sloeg over toen ik die blik in zijn ogen zag.

Onno had echt zin om iets te slopen.

Onno had me sinds de avond dat ik het uitmaakte ontelbare keren geappt, ge-sms't, mijn voicemail ingesproken, bloemen laten bezorgen – thuis en bij Livs Lekkernijen – en zelfs een brief geschreven. Zolang we samen waren, had ik Onno echt nóóit een brief of zelfs maar een kaart zien schrijven en nu bombardeerde hij me ermee.

Hij probeerde me ervan te overtuigen dat wat er tussen ons ge-

beurd was allemaal op een misverstand berustte. Dat hij best wel kon veranderen. Dat hij alles kon zijn wat ik wil. Als ik maar bij hem bleef. Hij verweet me dat ik ons jaar samenwonen en de tijd ervoor in één klap weggooidde voor Matthew. Een van zijn berichten had hij duidelijk gestuurd toen hij een paar borrels ophad: hij schreef dat hij snapte dat een stukadoor zoals hij geen levens redt van zieke, zielige kindertjes zoals Matthew Nienhuis alias Mister Perfect, maar dat ik niet het soort meisje ben dat dat soort zaken belangrijk vindt. Daar was hij heilig van overtuigd. Dat hij zichzelf nu wel voor zijn kop kon slaan dat hij mijn wens voor een eigen zaak niet serieus genomen had. Als die 'ouwe zak van een Jacob Nienhuis' – ja, het stond er echt – de huur van het pand waar ik nu mijn koffiezaak heb niet zo absurd laag gemaakt had, snapte ik misschien dat het allemaal niet zo gemakkelijk is als dat het lijkt. Hij hoopte dat ik op tijd zou inzien dat een eigen zaak echt niet zo geweldig is. Alles voor mijn eigen bestwil. Hij wenste een makkelijker leven voor me.

Ja, ja, ja. Dat hij denkt dat ik Matthew vooral leuk vind omdat hij kinderarts is en – zacht uitgedrukt – geen geldzorgen heeft, is op zich al een belediging. Ik was al hopeloos voor hem gevallen voordat ik wist wie hij is en wat hij doet.

De laatste paar berichten had ik niet eens meer gelezen en de brief heb ik ook meteen teruggestuurd. Het beeld dat Onno voor ons voor ogen had: een leven waarin ik thuisbleef en snel een paar kinderen op de wereld probeerde te zetten waar ik voor het grootste gedeelte van de dag voor zou gaan zorgen. Dat was niet mijn droom, maar de zijne. Prima als andere stellen dat graag willen, en ik zal de laatste zijn die iemand daarom veroordeelt, maar ik wilde heel graag eerst een succes van Livs Lekkernijen maken. Dat was mijn droom. En wanneer ik ooit moeder mag worden, hoop ik de opvoeding evenredig te kunnen delen met de toekomstige vader van mijn kinderen.

‘Gozer!’ schreeuwde Onno naar de barjongen.

De puisterige jongen, zelf amper oud genoeg om bier te mogen drinken, die met een theedoek achter zijn riem gestoken en een bezweet hoofd achter de toog heen en weer rende, stopte en gebaarde met zijn kin: ‘Wat wil je?’

Onno stak zijn vinger op en schoof het laatste muntje uit de beker over de bar. De jongen nam het muntje aan en zette een nieuwe festivalbeker gevuld met bier voor zijn neus. Onno’s vingers klemde zich om het plastic. De beker boog gevaarlijk ver door. Hij keek naar het gedeelte van de tent waar ruimte was gemaakt om te dansen.

Ik zette snel een stapje opzij zodat hij niet zag dat ik hem in de gaten hield. Ik hoefde hem niet te zien om te weten dat hij naar me keek. Matthew legde zijn handen om mijn middel. Hij draaide me rond en in mijn draai werd mijn blik als vanzelf weer naar de bar getrokken. Onno sloeg zijn verse biertje achterover en moest zich aan de gammele bar vasthouden.

Derek, zijn beste maat en de vriend van Kate, kwam door de feestende menigte naar hem toe lopen en sloeg hem op zijn rug; zoals altijd net iets te hard. Hij staarde hem bezorgd aan terwijl hij iets mimeerde van: ‘Hé, man, alles goed?’

Het was net een film. Onno gebaarde met zijn hoofd richting de dansvloer, waar Matthew met mij en Kate met Laurens dansten. Met opgewonden gebaren sprak hij tegen Derek. Onno’s gezicht verstarde na de tirade. Zelfs vanaf de plek waar ik stond, kon ik zien dat hij zijn kiezen op elkaar klemde en de spieren in zijn kaak zich aanspannen. De uitdrukking die ik maar al te goed kende. Derek maakte een zwaaiende beweging die de hele feesttent bestreek. Onno zette de beker op de bar en gaf het ding een zwieper. Het plastic geval vloog over het blad en kletterde vlak voor de voeten van de barjongen op de grond. Met ongeduldige, wiebelende gebaren van zijn vingers vroeg, nee, éíste hij nog meer muntjes van

Derek. Die stak zijn handen in de zakken van zijn jeans en schudde zijn hoofd.

Onno trok de hand van de man die zich tot voor kort zijn beste vriend noemde naar zich toe en vouwde de vingers ruw open. Hij pakte de muntjes. ‘Twee bier!’ riep hij en hij stak zijn wijs- en middelvinger naar de barman op om het aantal aan te geven. Hij schreeuwde iets naar Derek en wees naar de dansvloer waar Kate, mijn beste vriendin, uit haar dak ging op een nummer van Earth, Wind & Fire. Laurens, mijn collega en vriend die samen met mij in het restaurant werkte, stond tegenover haar en draaide haar met zijn grote handen om haar heupen heen en weer. Kates haren zwiepten om haar hoofd. Ze genoot met volle teugen – met haar handen in de lucht gestoken zong ze luidkeels mee met de tekst. De woorden leken voor Laurens bedoeld.

Our hearts were ringing

In the key that our souls were singing

As we danced in the night

*Remember how the stars stole the night
away*

Our hearts were ringing

In the key that our souls were singing

As we danced in the night

*Remember how the stars stole the night
away*

Laurens pakte haar hand, duwde haar weg en trok haar weer naar zich toe. Verleidelijk lachend liet ze zich tegen zijn brede borst vallen.

‘Hé, Liv, waar ben je met je gedachten?’ vroeg Matthew en hij volgde mijn blik.

Derek zei net iets terug tegen Onno en Onno maakte een wegwerpgebaar. Met een hand op zijn gulp liep hij de tent uit, richting de dixi's buiten.

Ik maakte me los van Matthew. ‘Ik ga wat te drinken halen voor ons. Zo terug.’

‘Zal ik meelopen?’

‘Nee, hoeft niet, blijf jij maar in de buurt van je zus.’ Ik kuste Matthew vluchtig en hij liep met een grote glimlach op zijn lippen naar het tafeltje waar zijn vader en Sara prinsheerlijk zaten en de hele tent konden overzien.

‘Hoi, Derek.’ Ik gaf hem een vriendschappelijke kus op zijn wang. Dat ik gebroken had met zijn beste vriend zou niets aan onze vriendschap af moeten doen. Hopelijk konden Matthew en ik vrienden blijven met Kate en Derek.

‘Hoi, Liv.’

Ik knikte met mijn hoofd in de richting waarin Onno net verdwenen was. ‘Alles onder controle?’

Derek haalde zijn schouders op. ‘Het gaat niet zo heel lekker met Onno.’

‘Ik weet het. Ik kan er weinig aan te doen. De tijd heelt zijn wonden. Hopelijk.’

Derek keek me heel even aan en hield toen het gedeelte van de dansvloer waar Kate en Laurens dansten weer angstvallig in de gaten. Volgens mij was hij een stuk minder zeker van zichzelf dan hij altijd beweerde te zijn. Wat er tussen mij en Onno gebeurd was, had hem ook aan het twijfelen gebracht. De vanzelfsprekendheid van onze relaties was door mijn breuk met Onno als sneeuw voor de zon verdwenen. De laatste paar weken had Derek Onno als een echt goede vriend opgevangen. Ik was blij dat hij er voor hem was. Van Kate had ik gehoord dat Onno voor het eerst gehuild had. Om mij. Over iets anders dan onze breuk en hoe graag hij me terug wil, kon hij het niet meer hebben. Het speet me dat ik Onno’s hart gebroken had. Vroeg of laat was het waarschijnlijk toch gebeurd. In een gezonde relatie moet je elkaar dingen gunnen en voor elkaar over hebben.

Ik kon me voorstellen dat Derek het vervelend vond om Kate zo samen met Laurens te zien dansen. Als hij op dat moment aan Kate had gevraagd of ze mee zou gaan, weet ik niet wat het antwoord geweest zou zijn. Net als ik had zij ruimte nodig. Een beetje vrijheid. Kate mocht best ergens anders honger krijgen, als hij maar zeker zou weten dat ze altijd bij hem thuiskwam om te eten. Ik schudde mijn hoofd om de gedachten te laten verdwijnen. Het was feest die avond en ik wilde alleen aan Matthew denken.

‘Mag ik twee rosé en twee bier van je?’ Het viel niet mee om boven de harde muziek in de feesttent uit te komen. De jongen achter de bar holde heen en weer. Onder zijn armen zaten grote zweetvlekken.

‘Wat heeft die gozer nou dat ik niet heb?’ vroeg Derek met zijn ellebogen op de bar leunend. Hij knikte met zijn hoofd richting Laurens en Kate, die op de dansvloer helemaal in elkaar op leken te gaan.

Ik haalde mijn schouders op. Er was veel waarin Derek van Laurens verschilde. Het leek me het beste om niet te antwoorden. Onno was overduidelijk al in een pestbui en als Derek ook mee ging doen, zou het alleen maar erger worden. Min en min wordt bij deze twee mannen geen plus. Derek moest juist proberen Onno een beetje in toom te houden.

‘Kate is gewoon lekker aan het dansen. Jij houdt niet van dansen. That’s it. Je moet er niet meer achter zoeken.’ Ik hoopte dat ik genoeg overtuiging in mijn stem liet doorklinken.

Van opzij zag ik dat Derek probeerde oogcontact met zijn vriendin te maken. Kate ging helemaal op in haar dans en erger nog: in degene met wie ze danste.

Ik tuurde dezelfde kant op als Derek terwijl ik op de drankjes wachtte. Het nauw aansluitende shirt liet niets te raden over hoe fit Laurens is. De tattoo's op zijn armen zwollen op toen hij Kate van zich afduwde en weer opving.

‘Die uitslover heeft natuurlijk expres een dun shirtje aangedaan zodat iedereen zijn lijf goed kan zien,’ mompelde Derek. Hij wreef zichzelf niet bewust van zijn eigen handeling over zijn buik, waar de lichte bolling die hij altijd al had inmiddels niet meer zo licht was. Onno en hij hadden altijd plannen om te gaan hardlopen, maar het bleef bij plannen. De kroeg was uiteindelijk toch het leukst. En het dichtstbij. Ik schoof vier muntjes over de bar en pakte de kartonnen tray met drankjes aan.

‘Ik spreek je nog,’ zei ik tegen Derek, die gebiologeerd leek door wat er op de dansvloer gebeurde. De dj had het salsanummer inmiddels over laten gaan in een rock klassieker.

Matthew had kort met Sara gedanst; ‘Rock around the clock’ van Bill Haley vond ze duidelijk niets. Ze trok haar broer mee naar het een hoekje van de tent, waar hun vader aan een tafeltje zat. Meneer Nienhuis stond op toen ze aankwamen en omhelsde Matthew, waarna hij Sara bij haar hand pakte en even naar me zwaaide. Sara wierp me kushandjes toe en daarna liepen ze samen naar de uitgang.

Tegelijkertijd kwam Onno de tent weer binnenlopen. Hij was al flink wat keren heen en weer gelopen tussen de bar en toiletten buiten. Eén keer botste hij op de dansvloer expres tegen Matthew aan. Matthew was slim genoeg om niets te doen. Hij had hem onbewust al genoeg pijn gedaan – omdat ik nu bij hém hoorde.

Onno struikelde meer dan hij liep. De neus van zijn schoen bleef achter een elektriciteitskabel hangen die met ducttape aan de vloer was geplakt. Het lukte hem maar nauwelijks zijn evenwicht te bewaren. Toen hij meneer Nienhuis ontdekte, hield hij halt en versteende zijn lichaam. Zijn vuisten waren gebald. De blik op zijn gezicht toen hij naar Sara en meneer Nienhuis keek, deed mijn maag omdraaien.

Zo snel ik kon werkte ik me door de dansende mensenmassa heen zijn kant op. ‘Onno, wil jij een biertje?’ Mijn stem maakte een

uitschieter. Stom hoe iemand in zo'n korte tijd een totale vreemde voor je kon worden. Eigenlijk was het bier voor Matthew en Laurens bedoeld. Als het Onno enigszins kon kalmeren, wilde ik de twee pils graag opofferen. Ik stak de tray naar hem toe. De helft van het bier was eruit, het karton nat. Derek dook ineens achter me op.

'Kom mee, man.' Hij deed een poging Onno bij zijn arm te pakken en weg te trekken.

Onno trok een van de bekers ruw uit de kartonnen tray. Nog meer bier klotste over de rand. Het restant klokte hij in één keer naar binnen. Hij veegde met de achterkant van zijn hand over zijn mond en keek met een vuile blik toe terwijl Jacob en Sara Nienhuis naar de parkeerplaats liepen. Hij wees ze met de beker in zijn hand na: 'Als die ouwe rukker stopt met jou te suspid... te subsidip... te sponsoren, Liv, is de lol van die eigen zaak er ook snel af! Als hij dat niet gedaan had, had zijn zoontje de wonderboy jou niet van me afgepakt!'

Spettertjes spuug vlogen in het rond. Onno liet de beker op de grond vallen en hield zich aan de dichtstbijzijnde tafel vast. De statafel wiebelde. 'Laat Nienhuis zich lekker met zijn eigen dochter bemoeien, daar heeft hij zo te zien zijn handen vol aan,' schreeuwde hij. De mensen die naast ons stonden, keken verbaasd naar hem om.

Derek schudde afkeurend zijn hoofd. Hij keek mijn kant op en haalde zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen dat hij er ook niets aan kon doen dat Onno zich zo hufterig gedroeg.

Matthew stond een stukje verderop in de tent met een vriend van hem te praten. Gelukkig kon hij niet horen wat Onno zei. Voor zover ik wist was Matthew ook geen ruziezoeker, maar ik wist wel dat je niet aan de mensen die hem lief waren moest komen. Zeker niet aan zijn zusje Sara, die het syndroom van Down had. Dan werd hij een ongeleid projectiel.

Derek boog zich naar zijn vriend toe en kneep zijn ogen tot

spleetjes. ‘Je bent dronken, man, je kunt niet eens meer normaal praten.’

Onno wankelde op zijn benen en liet een boer in zijn vuist. ‘Echt wel. Echt niet. Ach, stik.’ Met een wilde beweging schudde hij de hand van Derek van zijn arm af. ‘Laat me los.’

Bezorgd en boos tegelijk stak Derek een waarschuwend vinger op. ‘Je gaat geen domme dingen doen, hè?’

Matthew nam de laatste slok van zijn biertje en keek me vanaf de plek waar hij stond schalks aan. De luide muziek in de tent verstilde, de dansende mensen massa verdween. Wij samen bleven over. Als vanzelf kwam er een glimlach op mijn gezicht. Ik hoefde er niet eens over na te denken; mijn lichaam leidde een eigen leven als Matthew in de buurt is. We kenden elkaar pas een paar weken, maar het leek al veel langer. Net zo snel als dat Onno een vreemde voor me was geworden, werd Matthew ineens de belangrijkste man in mijn leven. De grapjes die hij maakte, die nooit ongemakkelijk waren, onze lichamen die perfect bij elkaar pasten tijdens het dansen en tijdens... Ik voelde dat het bloed naar mijn wangen stroomde.

‘Wat?’ mimede Matthew met opgetrokken wenkbrauwen.

Ik schonk hem een geheimzinnige glimlach. Met mijn blik seinde ik naar de uitgang. ‘Ga je mee?’ vroeg ik hem woordeloos.

‘Oké,’ mimede hij weer terug. Met een glunderend gezicht nam hij afscheid van degene met wie hij stond te praten.

Ik stapte op Kate af en met mijn handen als een toeter voor mijn mond probeerde ik boven de muziek uit te komen en tegelijkertijd te voorkomen dat mijn beste vriendin door mijn gegil in haar oor een gehoorbeschadiging zou oplopen.

‘Wij gaan,’ zei ik en ik wees ter verduidelijking met mijn wijsvinger naar Matthew en mezelf.

‘Nu al?’ vroeg ze met een dramatisch teleurgesteld gezicht.

‘Sorry. Jullie kunnen gewoon blijven, hoor.’

Kate boog naar me toe. ‘Geeft niet, hoor. Ga maar lekker. Een blinde kan zien dat jullie niet kunnen wachten om het bed weer in te duiken. Feestje voor twee.’ Ze draaide een streng van mijn lange haar om haar wijsvinger. ‘Jij ondeugend kreng.’

Vóór het feest had ze mijn haar netjes opgestoken. Toen Matthew en ik na onze onverwachte, veel te korte maar fantastische vrijpartij uit bed kwamen, hingen er een flink aantal plukken haar los om mijn gezicht. Hij had een paar uur geleden op eenzelfde manier een pluk haar om zijn vingers gewonden, alleen trok hij me daarmee naar zich toe – om mijn mond weer ongeduldig op te eisen. Het tintelde in het gebied onder mijn navel toen ik aan die kus en aan onze naakte lichamen in het hemelbed terugdacht.

Een brede glimlach gleed over het gezicht van mijn beste vriendin. ‘Ga heen en vermenigvuldigt u,’ zei ze lachend en ze gaf een klap op mijn kont.

Door de gladde stof van mijn jurk klonk er een luide pets toen haar hand mijn bil raakte. Ik slaakte een gillette en Kate keek naar me zoals alleen allerbeste vriendinnen naar elkaar kunnen kijken. Als antwoord hield ik mijn vingers in een hartvorm voor mijn borst.

Matthew stak zijn hand naar me uit. Hij sloot mijn vingers stevig om de mijne en leidde me de feesttent uit. Bij de uitgang keek ik nog één keer om. Kate legde net haar hand op Laurens’ arm en ging op haar tenen staan om iets in zijn oor te zeggen. Hij knikte, kuste vluchtig haar wang en liep met een glimlach terug naar het groepje vrienden waar hij mee naar het feest gekomen was.

Derek stond bij de bar en volgde alles wat ze deed, iedere beweging die ze maakte. Onno was nergens meer te bekennen.

Hand in hand slenterden we door het park waarin de feesttent stond. Het was buiten een stuk koeler dan in de bedompte tent, maar toch was de lente overduidelijk in aantocht. Met mijn ogen dicht snoof ik de frisse avondlucht op. De geur van gefrituurd eten

vermengde zich met de geur van pas gemaaid gras en de tulpen en narcissen die uitbundig in de perken bloeiden. In de verte stond een foodtruck. Er stonden een hoop mensen om de omgebouwde camper heen.

‘Heb je ook trek in een churro?’ vroeg Matthew. Hij knikte met opengesperde neusgaten richting de truck.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, dank je. Nu niet. Vind je churro’s lekker?’

‘Kun jij ze maken?’

‘Tuurlijk kan ik dat. Ik ga ze een keer voor je maken. Dat is vast iets wat Sara ook leuk vindt om te doen.’

‘Ik vind jou lief, heb ik dat vanavond al gezegd?’ Matthew stopte en versperde me de weg.

‘Ja, dat heb je al gezegd, maar laat je niet weerhouden dat nog een paar keer te doen.’ Ik huiverde, een beetje door de kou, maar meer nog door de belofte van dingen die vanavond hopelijk gingen komen.

‘Heb je het koud?’

Voordat ik kon antwoorden, had Matthew zijn jasje al om mijn schouders geslagen.

‘Vat je nu zelf geen kou?’

Grijnzend schudde hij zijn hoofd. ‘Jouw moeder zei vroeger zeker ook dat je verkouden wordt wanneer je zonder jas naar buiten gaat?’

Ik dacht aan mijn overbezorgde moeder. Die was vroeger het liefst met me mee gaan buitenspelen, zodat ze me in de gaten kon houden en kon opvangen als ik dreigde te vallen. Uit protest ging ik dan juist zo hoog mogelijk schommelen en haalde capriolen op het klimrek uit waar ze nu nog gierende hartkleppen van kreeg als ze eraan terugdacht. Sommige dingen van vroeger wist mijn moeder nog als de beste.

‘Ja, ik vrees van wel.’

‘Verkouden word je alleen door een virus,’ zei Matthew op een strenge dokterstoon die mijn hart sneller liet staan, terwijl hij de mouwen van zijn overhemd naar beneden rolde. Te langzaam, want ik zag dat de haartjes op zijn onderarmen rechtop stonden van het kippenvol. Ook al deed hij stoer, hij stierf zelf gewoon van de kou.

‘Kom, we gaan naar huis. Thuis brandt de kachel.’

Matthew pakte mijn hand en trok me ondeugend grijnzend mee. ‘Ik denk niet dat jij het koud gaat krijgen vannacht.’

‘O nee?’ Ik trok me los en met een snelle beweging schoof ik de pumps van mijn voeten. De zachte, koude grond voelde heerlijk onder mijn voetzolen. Over het natte gras holde ik richting de parkeerplaats. De rok van mijn jurk wapperde vrolijk om mijn benen. ‘Dan moet je me toch eerst te pakken zien te krijgen,’ riep ik over mijn schouder.

Vlak bij de auto haalde hij me in. Met zijn rug tegen de auto leunend trok hij me naar zich toe en sloeg zijn armen klemvast om me heen. Het bonzen van zijn hart tegen het mijne was voelbaar. Mijn neus paste als een puzzelstukje precies in het holletje van zijn sleutelbeen. Zo stonden we een tijdje stil tegen elkaar, genietend van elkaar en het moment, totdat onze hartslagen weer een enigszins normaal ritme gevonden hadden. Hij kantelde zijn hoofd en drukte zijn lippen op de mijne. En hup, ja hoor: mijn hartslag trok meteen weer een sprintje.

De kus was bedwelmend. Zijn vingers gleden over mijn hals en hij wikkelde weer een plukje haar om zijn wijsvinger. Zijn andere hand gleeed onder mijn rok, omhoog, omhoog, tot hij de ronding van mijn bil omvatte.

‘We staan nog in het park, dokter,’ mompelde ik tegen zijn lippen.

‘Als ik bij jou ben, vergeet ik alles.’

‘Voordat we gearresteerd worden voor openbare schennis van de eerbaarheid... Zullen we naar mijn huis teruggaan?’ stelde ik fluisterend voor.

‘Goed plan, kleine.’ Matthew liet me los. Hij opende het portier voor me en schoof de rok galant naar binnen.

Onderweg gleed Matthews hand over mijn bovenbeen. De gladde stof van mijn jurk stroopte een beetje op. Zijn hand was iets warmer nu. Hij verstrengelde zijn vingers met de mijne en liet onze handen rusten tussen mijn dijen. Grassprietjes kriebelden tussen mijn tenen toen ik mijn voeten over elkaar vouwde.

Op de achtergrond klonk de zachte stem van Robbie Williams. Ik herkende het nummer: ‘Mr. Bojangles.’

‘Hou jij van Take That?’ vroeg ik verbaasd.

Matthew keek even opzij. ‘Nou, eh, nee. Dat niet per se. Maar dit album van Robbie Williams is geweldig.’ Hij wees op het display: “Swing when you’re winning.” Het is al een ouwetje. Echt een super album.’

Ik kon een grote glimlach niet onderdrukken. Deze man ging ik met de minuut leuker vinden. Lui zakte ik onderuit in de verwarmde voorstoel. In het donker zag ik dat het lichtje van mijn mobiel in mijn handtas knipperde. Ik trok mijn telefoon tevoorschijn. Kate.

Alles goed met jullie?

Veilig thuis gekomen?

Derek en Onno hebben ruzie gehad en Onno is vlak na jullie de tent uit gevlucht. Geen idee wat hij doet, maar ik ben bang dat hij zichzelf in de nesten werkt.

Een onzichtbare hand greep mijn bonzende hart vast. Hier had ik zó geen zin in.

‘Alles in orde?’ vroeg Matthew.

‘Ja, hoor. Kate stuurde een berichtje dat ze zo’n leuke avond heeft.’

‘Leuk. Bedoelde ze met haar vriend of met Laurens?’

Ik grinnikte. ‘Met Derek. Die houdt niet van dansen en Laurens toevallig wel.’ Ik vertelde niet over Onno. Mijn jalouse ex-vriend die het moeilijk vond om zijn woede-uitbarstingen onder controle te houden, had mijn gedachten al lang genoeg beheerst. Als ik Matt

vertelde wat Onno vanavond in de tent over zijn vader had gezegd, zou de sfeer meteen verpest zijn. Die macht over mij mocht hij niet meer hebben. Ik klapte mijn telefoonhoesje dicht en opende het daarna weer. Ik scrolde door de berichten en vond het laatste appje van Onno. Hij stond al een tijdje niet meer bij mijn ‘meest gebruikte contacten’. Mijn vinger zweefde boven de display. Toen begon ik te typen.

Onno, ik weet niet waar je bent en ik heb geen idee wat je nu doet.

Ik vraag je om Matthew, zijn familie en mij met rust te laten.

Als je nog een keer met me wilt praten, dan is dat oké.

Alleen wanneer je nuchter bent.

Dit is iets tussen jou en mij.

Ik smeek je: als je ooit van me gehouden hebt, laat me los!

‘Zo. Klaar.’ Ik stopte de telefoon terug in mijn handtasje.